

A Fővárosi Ítéltábla dr. Palásti Péter ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt felperes neve(felperes címe.) felperesnek a dr. Nebl Bernadett jogtanácsos (alperes címe.) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 22-én kelt 9.G.43.524/2015/41. számú ítélete ellen a felperes 42. és 46. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a B. P. Kfc. (a továbbiakban: Kfc.1) és a G. P. Kfc. (a továbbiakban: Kfc.2., továbbiakban együtt: Kfc.-k) engedményeseként elsődlegesen szerződésszegéssel okozott kár megfizetésére kérte kötelezni az alperest egyrészt 33.342.989 forint (Kfc.1), másrészt 43.092.604 forint (Kfc.2) összegben. Másodlagos kérelme 48.000.000 forint elmaradt vagyoni előny és 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányult.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 1.000.000 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 3.000.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az ítélet indokolása szerint az okiratok tartalmát, a kihallgatott tanúk vallomását és a felek nyilatkozatait a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdésében írtakkal egyezően értékelte. A felperesnek elsődlegesen azt kellett igazolni, hogy valóban az alperes kötelemszegő magatartásával okozati összefüggésben következhetett be az a kár, amelyet a felperes engedményezői kimutattak. Meg kellett jelölnie azokat a bizonyítási eszközöket, amelyek alkalmasak annak alátámasztására, hogy az engedményezőket az alperes olyan kötelezettségekkel terhelte meg, amelyek a változatlanul hatályos szerződések alapján nem lettek volna követelhetőek, és az alperes köteles lett volna az engedményezőket megillető pénzeszközöket kiadni. A másodlagos kérelménél köteles volt bizonyítani a felperes, hogy a Kfc.-k valójában olyan tartalmú ajánlatot juttattak az alpereshez, amelyre a visszaigazolás nem volt alkalmas a felek közötti szerződés létrehozására, ezért az alperes jogalap nélküli birtokosként tartozott kiadni a Kfc.-k pénzeszközeit. Idézte az egyéni vállalkozóról és az egyéni cégről szóló 2009. évi CXV. törvény (a továbbiakban: Tv.) 27. § (6) bekezdését. Az engedményesként jogot érvényesítő felperesnek a perbelépését megelőzően tett tanúvallomását értékelve megállapította, hogy az egyéni vállalkozók döntése alapján a korábbi egyéni cégek megszűntek, és korlátolt felelősségű egyéni cégek formájában folytatták az üzleti tevékenységüket. A bejegyzést tanúsító okiratokat eljuttatták az alperes miskolci fiókjához, és a Kfc.-k részére folyószámla nyitást kértek. A szeptember közepén megküldött folyószámla kivonat alapján a Kfc.-k számlaszámait megegyezték az 1999-ben

megkötött szerződések alapján nyitott bankszámlák számával. Az egyéni vállalkozók Sz. K. Hitelszerződése-án lejárt, a kertészetek működtetéséhez a két vállalkozás gépeket lízingelt, és tartozásuk állt fent. Az alperes a két vállalkozás működtetését nem kívánta tovább finanszírozni. A vállalkozásoknak továbbra is áthidaló hitelre volt szükségük, a pénzügyet azt a Sz. K. Hitelszerződés megkötésétől tette függővé. Az alperes-jével zárolta a számlákat, arról a Kfc.-k nem tudtak teljesíteni, így az adóhatóság felé sem tudtak a fizetési kötelezettségüknek eleget tenni. Az alperes-jén tájékoztatta a Kfc.-ket, hogy nem támogatja a további finanszírozást. A vállalkozások úgy döntöttek, hogy nem írják alá az újabb hitelhez szükséges szerződéseket, új számlák nyitását kérték. A fiókvezető azonban tájékoztatta őket, hogy az alperes nem támogatja a működésüket. A Kfc.-knek nem sikerült más pénzügyekkel sem szerződést kötniük, mert az alperes listára tette őket. A felperes korábbi tanúvallomása szerint nem kérték az alperestől, hogy a Kfc.-k nevére írják át az egyéni vállalkozások számláit, nem igényelték, hogy visszaírják a számlákat a Kfc.-kről az egyéni vállalkozókra. A Kfc.-k bevételei az alperesnél nyilvántartott számlákra érkeztek, ezekhez a zárolás miatt nem tudtak hozzájutni. A Kfc.-k az alperesnél nyilvántartott számlaszámokat adták meg teljesítési helyként a gazdasági kapcsolataikban. A két vállalkozás 2010. végét követően már nem szállított az áruházláncoknak, a működésüket befejezték. Az elsőfokú bíróság idézte az alperes fiókvezetőjének tanúvallomását, amely szerint mindkét vállalkozásnak Sz. K. Hitele volt, amelyek évente lejártak, és a vállalkozásoknak nagy volt a kintlévőségük, de a gazdasági válság is meghatározta a további működés lehetőségeit. A Kfc.-k érdekében állt, hogy ne kelljen új számlát nyitni, mert engedményezték az áruházláncoktól bejövő bevételeiket. Ha megszüntették volna a számlákat, hónapokig nem jutnak bevételhez. Több hónapja lejárt és jelentős nagyságrendű hitele volt a két vállalkozásnak, ezért az utóbb elkészített szerződés csomag arra szolgált, hogy az alperes a hitelek megpróbálja kezelni. A megújítási kérelmet a Sz. K. Hitelszerződések lejártá előtt be kellett nyújtani, de nem érkezett meg, így a számlákat kötelező volt zárolni, amely a kezességet vállaló bank eljárási rendjéből következett. A zárolás feloldására csak akkor volt lehetőség, ha a megújított hitelkeretet folyósították. Ennek az volt az akadálya, hogy adóhatósági végrehajtás volt folyamatban. Ha az alperes feloldja a zárolást, elveszítette volna a kezesség címén fennálló biztosítékát. Az egyéni vállalkozásoknak folyamatos adótartozásuk volt. A zárolt számlán az engedményezés alapján befolyt bevételeket kellett visszafogni.

Az elsőfokú bíróság mindezekből azt állapította meg, hogy a felperes engedményezői és az alperes nem kötöttek olyan új bankszámlaszerződést, amely új kötelemként független volt az egyéni vállalkozók nevére nyilvántartott és korábban vezetett bankszámlaszerződésektől. Az alperest a szerződés alapján megillette az a jog, hogy óvadékként kezelje az adóssal szembeni követeléseire erejéig az azon lévő pénzeszközöket, valamint, hogy biztosítékként, illetve lejárt követelésének összegével minden más fizetési megbízást megelőzően az adós bármely bankszámláját megterhelje. Az alperes az egyéni vállalkozókkal korábban a bankszámlaszerződéseket megkötötte, amelyek biztosították részére a szerződéses jogok gyakorlását. Nem az alperes bankszámlaszerződések teljesítése során tanúsított magatartásával állt okozati összefüggésben az, hogy a felperes engedményezői utóbb fizetéseképtelenné váltak. Az alperes az engedményezők kérésének tett eleget, amikor az egyéni cégeket alapítók számláin átírta a számlajogosult nevét az egyéni cégek nevére. Az engedményező az alpereshez nem intézte olyan felhívást, amellyel tiltakoztak mindezek ellen, és nem volt megállapítható, hogy olyan szerződéses ajánlatot juttattak el az alpereshez, amely a névátírással azonosított eredménytől eltérően kérte új bankszámlák nyitásával új szerződéses kötelek létrehozását. Az sem volt megállapítható, hogy az egyéni vállalkozók a korábbi bankszámlaszerződések lezárását kérték. Az alperest egyébként szerződéskötési kötelezettség nem terhelte. Ha a szerződéses ajánlatot nem fogadja el, és megtagadja az új szerződések megkötését, ez sem jelenthetett volna kárfelelősséget alapító jogellenes magatartást. Az alperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4. § (1) és (4) bekezdéseiben

írtakkal összhangban az együttműködési kötelezettségét mindvégig teljesítette, a működését meghatározó jogszabályok rendelkezéseit betartva nem gátolta a Sz. K. Hitelszerződés hatálybalépését sem. Jogellenes magatartást azzal sem tanúsított, hogy a hitelszerződés hitelkerete terhére nyilvántartotta a korábban megkötött hitelszerződés alapján fennálló törke- és kamattartozást. Az engedményezők és az alperes között nem jött létre újabb bankszámlaszervízió. A bankszámláról teljesített kifizetések a Kfc.-kel szemben jogellenes magatartást nem eredményezhettek, az adóhatóság által biztosított részletfizetés megszűnéséből fakadó következményekért az alperes nem felelhet. Nincs közvetlen okozati összefüggés a részletfizetési megállapodás felmondása és a bankszámlák pénzügyi kezelése között. Az engedményezők által kimutatott károsodás bizonyítottan nem állt összefüggésben a bankszámlaszervíziók hatálya alá tartozóan teljesített jogcselekményekkel. A másodlagos kérelemhez kapcsolódóan az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy az egyéni vállalkozói jogviszony megszűnésének tényéből nem következhetett az, hogy az alperessel szerződést kötő személyek és a pénzügyi közti bankszámlaszervíziók hatálya is megszűnt. Az egyéni cégeket alapítók igénye volt a bankszámlák folyamatos vezetése ugyanazokkal a bankszámlaszámokkal. A felek közösen határoztak arról, hogy nem új számon nyitnak a Kfc.-k részére bankszámlát, mert folytatódóan használni kívánták az egyéni vállalkozók bankszámláit. Az alperes nem akadályozta meg, hogy a felperes engedményezői a hatálybalépett Sz. K. Hitelszerződés alapján jogokat gyakorolhassanak és igényelhessék a szolgáltatás teljesítését. Az alperes szerződéses kötelezettséget nem sértett meg, a jogszabállyal előírt kötelezettség teljesítését a felperes engedményezőivel szemben nem mulasztotta el, szerződéskötési kötelezettség nem terhelte, az egyéni vállalkozókkal korábban megkötött bankszámlaszervízió során teljesített jogcselekményei nem állnak összefüggésben a felperes engedményezőinek állított károsodásával. Mindezek alapján a felperes keresetét elutasította, és a szakértő kirendelését mint szükségtelent mellőzte.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen annak megváltoztatását és kereseti kérelmének teljesítését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül és hiányosan állapította meg. Részletesen előadta a Kfc.-k alakulásának történetét, és kiemelte, hogy a Tv. 20. § (1) bekezdése értelmében az egyéni cég az egyéni vállalkozói nyilvántartásban szereplő természetes személy által alapított jogi személyiséggel nem rendelkező jogalany, amely a cégnyilvántartásba történő bejegyzéssel és nem jogutódlással jön létre. Állítása szerint téves az ítéletnek az a megállapítása, hogy az alperes a vele közölt kérelmet teljesítve nem nyitott új bankszámlát, mert ilyent az alperes alkalmazottjának soha nem mondott. Utalt a-ai tárgyalási jegyzőkönyv tartalmára, és hangsúlyozta, hogy az APEH-én felszólította a Kfc.2-t a pénzforgalmi számlaszám igazolására, mert az alperes az APEH, illetőleg a cégbíróság felé a 2006. évi V. törvény 24. § (6) bekezdés szerinti bejelentési kötelezettségét nem teljesítette. A Kfc.2 vevője sem fogadta be a közölt számlaszámokat. A számlák névátírása után az alperes a Kfc.-k bevételeiből a számlán lévő jóváírásokból egyenlítette ki az egyéni vállalkozások hiteleivel kapcsolatos terheléseket, és teljesítette a Kfc.-k költségéhez nem tartozó hatósági átutalási megbízást is, amely az egyéni vállalkozás adótartozása volt. Téves az ítélet indokolásának az a megállapítása, hogy a zárolás oka a Széchenyi Kártya folyószámla hitel-ai lejáratára, és az is, hogy a kezessé kötött megállapodás alapján a hitelkeret megújításáig a számlákat zárolni kellett. Az egyéni vállalkozások hónapokkal a hitelek lejáratára előtt megszűntek. Egyik Kfc.-nek sem volt hitele, a számlák zárolása ebből az okból jogszerűtlen volt. Állította, hogy a Kfc.1 Sz. K. Hitelszerződésének hatálybalépését maga az alperes akadályozta meg, mert a 400/2011. számú hitelszerződés aláírását követően sem kérte a készfizető kezességvállalását a GHG-től. Téves az ítélet indokolása abban a részében is, hogy március elején adta ki az alperes azt a tájékoztatást, hogy nem támogatja a további finanszírozást. Ennek alátámasztására idézte a felperes tanúvallomását a szerződés csomaggal kapcsolatos kifogásokról. Az alperesnél egymástól eltérően voltak

nyilvántartva a megszűnt egyéni vállalkozások hitelei, és azok kiegyenlítését a Kfc.-k bevételeiből fedezte, míg a hiteleket az eredeti hitelszerződés szerinti adósok nevén tartotta nyilván. Mindezek ellenére a 4997/2009. számú Sz. K. Hitel készfizető kezesség beváltását a Kfc.1 adóssal szemben érvényesítette. Amikor az engedményezők másik bankot kerestek, egyetlen hiteltörlesztéssel voltak elmaradva az alperessel szemben, ennek ellenére az alperes júliusában a Kfc.-ket a KHR rendszerében szerepeltette. Kiemelte, hogy 2012. december 18-án kaptak egy értesítést arról, hogy a 2,5 évvel korábban megszűnt egyéni vállalkozások nevére visszaírták a banki folyószámlákat. A Kfc.-k végül felszámolás alá kerültek. A felperes indítványára 2016. február 29-én az alperes csatolta a bankszámlaszerződés eredeti példányát, amelynek a másolati szerződésekkel való összehasonlítása során a felperes 42 darab eltérést talált. Az ellentmondásokat az elsőfokú bíróság nem értékelte. Idézte a Tv. 20. § (1)-(2) bekezdéseit. Azzal, hogy a felperesek engedményezőitől az alperes a pénzforgalmi számlanyitáshoz szükséges e-aktákat bekérte, maga is elismerte, hogy szükség lett volna ilyen típusú számlák önálló vezetésére, és ettől még akkor sem tekinthetett volna el, ha a felek eltérően állapodnak meg. Az alperesnek új pénzforgalmi számlanyitására vonatkozó ajánlatot kellett volna tennie, vagy erről az engedményezőket értesítenie. Mindezekből az elsőfokú bíróságnak azt a következtetést kellett volna levonnia, hogy az engedményezőknek címzett és változatlan számú bankszámlákra érkező pénzeszközök kezelésére az alperesnek nem volt jogosultsága, mert nem jött létre olyan jogviszony, amely ezt lehetővé tette. A Kfc.-k pénzeszközei ezáltal az alperes felelős őrizetébe kerültek, és nem lett volna helye sem visszatartásnak, sem beszámításnak, mert erre az alperesnek szerződéses jogalapja nem volt. Nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy a számlák zárolására, hatósági átutalással történő megterhelésére, illetőleg az ezekkel szembeni beszámítási jog gyakorlására az egyéni vállalkozásokkal megkötött szerződések jogalapot adtak, erre legfeljebb a természetes személyekkel szemben lett volna lehetőség. Nem volt jogosultsága arra sem, hogy az engedményezők adatait a KHR rendszerbe továbbítsa, hiszen az egyéni vállalkozásokat terhelő hitelekben való jogutódlás nem állapítható meg. Mindez tényleges akadálya volt annak, hogy a Kfc.-k más pénzforgalmi szolgáltatóval számla- és hitelszerződést kössenek.

Másodlagos fellebbezési kérelmének indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásban csak részben találhatóak tényállítások. Az ítélet nem tartalmazza azokat a releváns jogszabályokat sem, amelyre az elsőfokú bíróság a döntését alapította, így az nem felel meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221. §-nak, ezért az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét megsértette, és ítélete megalapozatlan.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy az alperes az együttműködési kötelezettségének tett eleget azzal, hogy az alapítók számláin átírta a számlajogosult nevét az egyéni cégek nevére. Nem állapítható meg, hogy az engedményezők olyan szerződési ajánlatot juttattak el az alpereshez, amely a névátírással azonosított eredménytől eltérően kérte új bankszámlák nyitásával új szerződéses kötelek létrehozását. Azt sem lehetett tényként megállapítani, hogy az engedményezők a bankszámlaszerződések lezárását kérték, ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást. Az alperes az engedményezők bankszámláit jogosult és köteles volt zárolni, mert a Sz. K. folyószámla hitelek lejártak, és a kezes előírta a bankszámlák zárolását. A Kfc.1 megalapítását követően a felek egyező akaratával az egyéni vállalkozó által megkötött Széchenyi Kártya folyószámla hitelt annak lejártáig ténylegesen a Kfc.1 használta. A Széchenyi Kártya folyószámla hitelkeret szerződést annak lejártát követően meghosszabbították oly módon, hogy a tőketartozást kiváltották egy új szerződéssel. A 2011. január 31-én aláírt szerződés azonban nem lépett hatályba, mert a hatálybalépés feltételei nem teljesültek, így nem váltotta ki a 2010. november 30-án lejárt tartozásokat. A Kfc.2 által megkötött Sz. K. hitelszerződés folyószámla hitelét annak lejártáig a Kfc.2 használta, amelyet szintén meghosszabbítottak úgy, hogy az eredeti szerződés alapján fennálló

tőketartozást kiváltották egy új szerződésre. A hitelkeret összegének megfelelő kölcsönösszeget folyósították, és a folyószámlát is a Kfc.2 nevére írták át. Utalt a 2015. november 20-ai tárgyalási határnapon előadott nyilatkozatára, valamint a 2016. január 4-én kelt előkészítő iratára és a-ai tárgyaláson előadott nyilatkozatára. Idézte F. Z. tanúvallomását, és kiemelte, hogy a bankszámlán lévő, de zárolt összeg felett a számlatulajdonos nem rendelkezhet. Idézte a felperes-ai tárgyalási határnapon tett tanúvallomását, amely azt tartalmazta, hogy a fiókvezető március elején közölte, nem kívánja tovább támogatni a finanszírozást. Az ítélet indokolásából kiderül, hogy a bíróság a-ei dátummal ellátott bankszámlaszerződést a többi bizonyítékkal együtt összességében értékelte. Megállapítása szerint az nem bizonyítja, hogy az abban megjelölt tartalommal, időpontban, az abban szereplő felek bankszámlaszerződést kötöttek egymással. Ezáltal elfogadta, hogy a bankszámlaszerződésben szereplő időpontban nem jött létre a felek között bankszámlaszerződés, azonban azt bizonyítja, hogy a felek egyező akaratával történt a bankszámlák átírása. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes a perbeli nyilatkozatain és a korábbi tanúvallomásán kívül egyéb bizonyítékkal nem támasztotta alá, hogy nem az engedményezők kérésére és egyetértésével írták át a bankszámlákat. Helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a bankszámlák a korábbi egyéni vállalkozók bankszámlái maradtak. Mindezek alapján az ítélet indokolása a tényállást, az arra vonatkozó bizonyítékokat és az alapul szolgáló jogszabályi hivatkozásokat tartalmazza, ezért az ítélet megalapozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem volt a felperes fellebbezésével nem érintett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a felperes keresetének elbírálásához szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és a jogszabályoknak megfelelő érdemi döntést hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért a felperes fellebbezése folytán csupán az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság a szolgáltatott bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján összességében értékelte, amelynek felülmérlegelésére a másodfokú bíróság nem látott megfelelő indokot. Helyesen állapította meg, hogy az alperes mint a felperes jogelődjeinek számlavezető bankja nem egyoldalú döntésből eredő saját elhatározásból, hanem a felperes és jogelődjei közreműködésével vezette folyamatosan a jogelődök bankszámláit, és a felperes nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, amely alátámasztaná, hogy a felperes vagy jogelődjei az egyéni vállalkozók számláinak lezárását és új bankszámlaszerződés megkötését kérték az alperestől.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét azért utasította el, mert nem áll fenn okozati összefüggés a felperes által állított vagyoni hátrányok és az alperes magatartása között. A felperes kiemelt jelentőséget tulajdonított a Tv. 20. § (1) bekezdésének. Ennek tartalma szerint az egyéni cég az egyéni vállalkozói nyilvántartásban szereplő természetes személy által alapított, jogi személyiséggel nem rendelkező jogalany, amely a cégnyilvántartásba történő bejegyzéssel jön létre, így nem tekinthető az egyéni vállalkozó jogutódjának. A személyi jogutódlás hiánya azonban nem azt jelenti, hogy az egyéni cégek a korábbi egyéni vállalkozásoktól teljesen független anyagi felelősséggel létrejött jogalanyok, mert a Tv. korábbi 27. § (6) bekezdése szerint [jelenleg 27. § (3) bekezdés] ha az egyéni vállalkozói tevékenység folytatására való jogosultság egyéni cég alapítása miatt szűnik meg, a jogosultság megszűnéséig az egyéni vállalkozóként vállalt kötelezettségeiért a természetes személy és az egyéni cég korlátlanul és egyetemlegesen felel. A számlák folyamatos vezetésével az

alperes a Kfc.-ket ténylegesen nem hozta hátrányosabb gazdasági helyzetbe, ezzel szemben a folyamatban lévő hitelszerződések fenntartásával megelőzte, hogy az egyéni vállalkozók – és ezáltal helytállási kötelezettségük folytán a Kfc.-k – tartozásai egyösszegben lejárttá váljanak.

Mindezek alapján a felperes jogelődjeinek vagyoni hátránya nem a bankszámlák folytatólagos vezetéséből, hanem abból származott, hogy gazdálkodásukat folyamatosan bankhitelszerződésből eredő kölcsönből finanszírozták, és tartozásaik további fedezetének biztosítására nem sikerült újabb áthidaló hitelszerződést kötniük. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy az alpereseket nem terhelte kötelezettség a Kfc.-k új bankszámlaszerződéseinek megkötésére, az pedig a felperes és jogelődjeinek saját kockázatvállalásán alapuló döntése volt, hogy az alperes szerződéskötési ajánlatát végül nem fogadták el.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a kereset alapjául szolgáló tények bizonyítása a felperest terhelte. A felperes által szolgáltatott bizonyítási eszközök azonban ennek alátámasztására nem voltak alkalmasak. Az alperes magatartása és a felperes által állított vagyoni hátrány nem állt okozati összefüggésben egymással, így a Ptk. 310. §-a alapján alkalmazandó 360. § (2) és 300. § (1) bekezdése alapján nem illeti meg a jogosultság az alperessel szemben szerződésszegéssel okozott kártérítés követelésre.

A felperes a másodlagos kérelmét a felelős őrzés szabályaira alapította (Ptk. 196. §). A bankszámlapénz a bankkal szembeni olyan követelés, amely ingó dologként nem minősíthető, és amelynek nem a fizikai minősége, hanem az értéke a meghatározó, így a bankszámlapénz feletti rendelkezési jog ténybeli alapján a felelős őrzés szabályai nem alkalmazhatóak. Az elsőfokú bíróság a másodlagos kérelmet deliktuális kárkötelemként bírálta el, és helyesen állapította meg, hogy a felperest ezen a ténybeli alapon sem illeti meg a jogosultság az alperessel szemben kártérítés követelésére, mert az alperes a felperes jogelődjeinek bankszámláját a közöttük hatályban volt szerződés alapján vezette.

Az elsőfokú bíróság a kereset eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, ítéletének indokolásában a tényállást megállapította, az ítélet alapjául szolgáló bizonyítékokat, és azokat a körülményeket is részletesen megjelölte, amelyeket a mérlegelésénél irányadónak tekintett. Az ítélet indokolása tartalmazta azokat a jogszabályokat is, amelyeken az érdemi döntés alapul. Az indokolás ezáltal a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt eljárásjogi feltételeknek megfelelt, és az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett. Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdésében szabályozott eljárásjogi feltételei nem álltak fenn.

A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében – a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint utalva annak helyes indokaira – helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest marasztalta az alperest megillető ügyvédi munkadíjban felmerült perköltség megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (2) és (5) bekezdései alapján állapította meg. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetékek megfizetéséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2018. június 20.

Dr. Koday Zsuzsanna
a tanács elnöke

. Bleier Judit . Pusztai Anita
előadó bíró

bíró